

ENTER

择天记

ถ้า

๑

ลิขิต

พลิก

ไซดชะตา

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

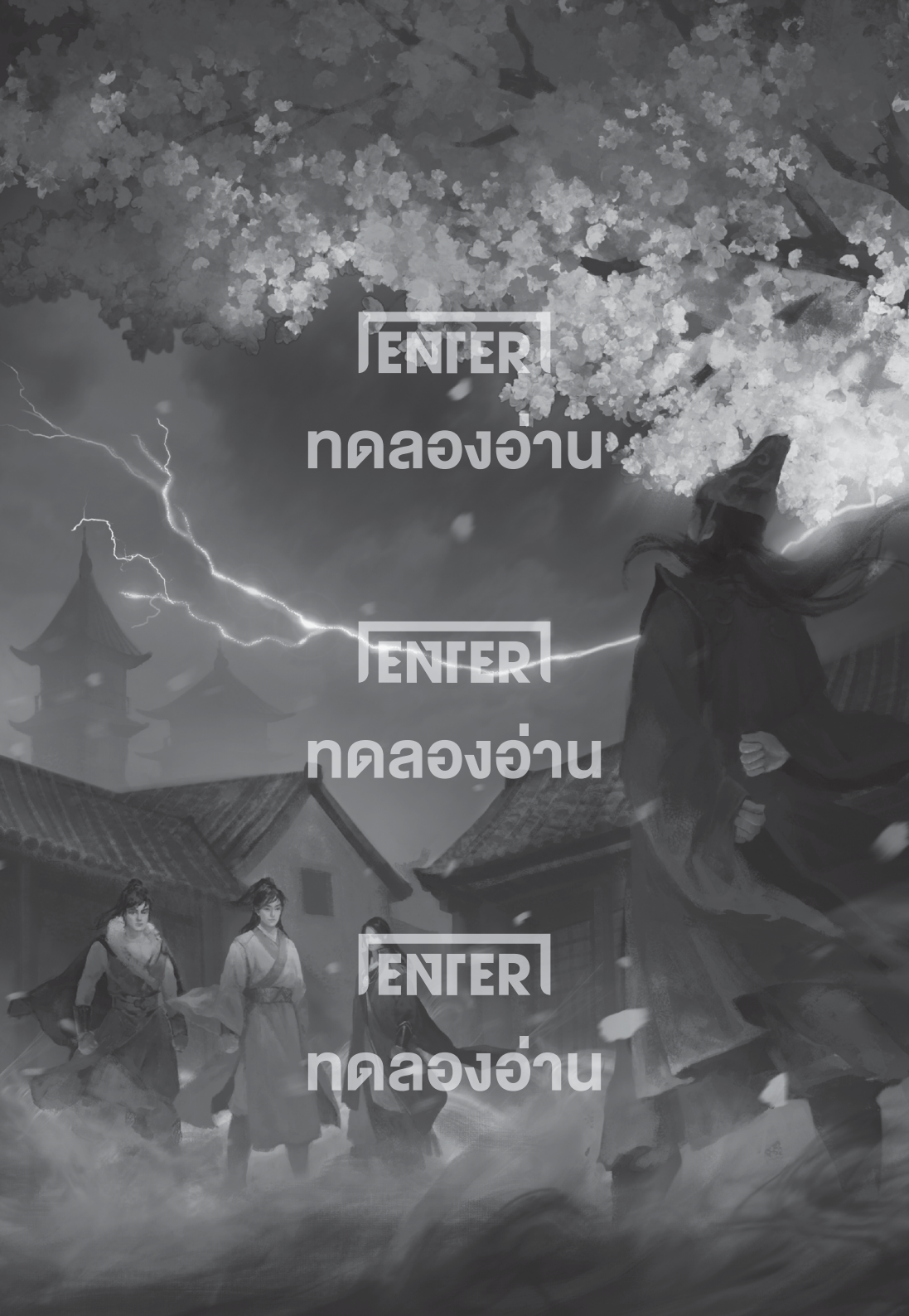
ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKSTONE
ENTER BOOKS

阅文集团

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

รู้ว่ามีหลายคน (โดยเฉพาะสาว ๆ) รอคอยให้ถึงถึงกลับมาจับที่ ซึ่งก็สมควรรอคอย ประเดิมด้วยการพาผีปากและผีเท้าใส่คนไร้ทางสู้...ช่างสมกับเป็นคุณชายถึงผู้ออกจะมีเงินมากเสียจริงๆ

ความครึกครื้นนวนคือนักศึกษาศาสนาหลวง อันที่จริงก็ออกจะครึกครื้นเกินไปด้วยซ้ำ แต่ก็ดีแล้ว วิทยุหนุ่มสาวมันต้องเป็นแบบนี้

ภายนอกดูคึกคัก เบื้องหลังกลับมีคลื่นใต้น้ำที่เวลานี้มองออกชัดเจน ศาสนาหลวงเกิดการแบ่งแยก ขั้วอำนาจทั้งสองเริ่มมีกำลังพอๆ กัน หนึ่งคือใต้เท้าสังฆราช และอีกหนึ่งคือจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ หากบอกว่าเงินฉางเชิงเป็นตัวแทนฝ่ายแรก ตัวแทนฝ่ายหลังก็เป็นใครไปไม่ได้นอกจากสวี่ไหย่วหวง และในเล่มนี้เธอผู้นี้ก็กำลังจะกลับจึงดูแล้ว การพบกันในฐานะที่เป็นตัวของตัวเองของหนุ่มสาวทั้งสองจะเป็นอย่างไร อย่าพลาดเลยเชียะ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์พู้คส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่ว่าอยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน 'ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์พู้คส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

"ที่นี่คือสำนักศึกษาศาสนาหลวง
ที่นี่คือสกุลถึงแห่งเวินสุย
ที่นี่คือซูหลี่ ที่นี่คือศาสนาหลวง
คือผู้ศักดิ์สิทธิ์สามท่าน!"

ตอนที่ 22

ดอกให้กังดังไลहित

ที่ทำการกองชำระความตั้งอยู่ที่ตรอกกกกอล์ฟเหนือชื่อเจิ้ง
ถึงจะบอกว่า เป็นตรอก แต่ที่จริงเป็นถนนสายตรงที่กว้างขวาง
อย่างมาก สามารถให้รถม้าสองคันวิ่งคู่ไปด้วยกันได้

และตอนนี้ในตรอกเองก็มีรถม้าอยู่สองคัน คันหน้าหนึ่ง คันหลังหนึ่ง
จอดนิ่งอยู่ ในรถไม่มีคนอยู่แล้ว แต่ที่นอกตรอกกลับมีคนมาไม่น้อย
อีกทั้งตามข่าวที่กระจายออกไป เชื่อว่ามีคนอีกมากที่จะมาปรากฏตัว

คนที่อยู่นอกตรอกล้วนเป็นหูเป็นตาของกลุ่มอำนาจต่างๆ ในจึงดู
พวกเขาเพียงแค่งล้ามองจวนแห่งนั้นจากปากทางเข้าตรอกที่ไกลออกไป
ไม่กล้าที่จะเข้าไปใกล้

จวนแห่งนั้นมองดูธรรมดาอย่างมาก ไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรพิเศษหรือ
น่ากลัวอะไร แต่ด้านหน้าจวนกลับไม่มีคนสักคนไปมาแม้แต่คนเดียว

เงินฉางเชิงยืนอยู่หน้าประตูจวน หยิบเอาป้ายประจำตัวส่งให้กับ
ขุนนางผู้หนึ่ง สี่หน้าท่าทางเห็นได้ชัดว่าค่อนข้างงะจะอยู่บ้าง

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาส่งป้ายประจำตัวของตนเพื่อขอเข้าพบอย่าง

เป็นทางการ

เขาไม่เคยทำเรื่องเช่นนี้มาก่อนจึงอดไม่ได้ที่จะกังวลอยู่บ้าง เหตุผลที่กังวลนั้นแน่นอนว่าเป็นเพราะจวนแห่งนี้ อย่าว่าแต่เขา ลมหายใจของเขวียนหยวนฟัวเองก็หนักหน่วงอย่างมาก แม้แต่ถังซานซือลิวที่ปกติไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินในตอนนี้นี้ก็ยังนั่งเสียบ...ที่จริงแล้วนับแต่ตอนที่รถม้าขับผ่านซุ้มประตูของถนนสายหลัก เข้ามาถึงตรอกกองทัพบ่อซือเจิ้ง และได้ยืนยันจุดหมายที่เงินฉางเซิงจะไปในครั้งนี้แล้ว เขาก็ไม่ได้อำปากพูดอีกเลย

จวนแห่งนี้ก็คือที่ทำการกองชำระความ และก็เป็นที่พักของโจวทองหรือก็คือคุกโจวที่ใครต่อใครว่ากัน

สำหรับคนจำนวนมากแล้ว โดยเฉพาะขุนนางและชาวเมืองของต้าโจว จวนแห่งนี้เป็นสถานที่ที่น่ากลัวที่สุดในฝันพิภพ กระทั่งยังน่ากลัวกว่าเมืองเสวียเหล่านในอาณาเขตเผ่าปีศาจเสียอีก

เพราะเมืองเสวียเหล่านนั้นไกลเกินไป แต่คุกโจวกลับอยู่ใกล้แค่นี้ การที่คุกโจวมืดมิดน่ากลัวแน่นอนว่าเป็นเพราะบุคคลสำคัญที่พักอยู่ด้านในผู้นั้น

นามโจวทองสามารถทำให้เด็กหยุตร้องไห้ นี่ไม่ใช่การเปรียบเปรยแบบที่มักพบในหนังสือประโลมโลก แต่เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้น

มีเรื่องเล่าขานว่าเมื่อหลายสิบปีก่อน คุณชายของจวนเสนาบดีกรมพิธีการได้ดื่มสุรามากเกินไปจึงคิดจะข่มเหงหญิงนางโลม ตอนที่กำลังจะลงมืออยู่ๆ ก็ได้ยินด้านนอกมีคนตะโกนขึ้นมามาว่าโจวทองมา คุณชายจวนเสนาบดีกรมพิธีการผู้นั้นถึงกับตกใจจนปัสสาวะรดตัวเองตั้งแต่นั้นมาก็ไม่กล้าออกมาเจอสายตาผู้คนอีก

แน่นอนว่านี่ไม่ได้หมายความว่าโจวทองช่วยเหลือชาวเมืองจริงๆ

ด้วยการสั่งสอนบุตรหลานของตนแทนให้ หรือเป็นคนดีที่ช่วยเหลือสตรีที่กำลังตกที่นั่งลำบาก แต่นี่เป็นการแสดงออกว่าในใจของผู้คนนามของเขานั้นน่าหวาดกลัวจนถึงระดับไหนแล้ว

คนบนโลกล้วนรู้ดี โจวทงเป็นผู้ล่งทนต์ที่เหี้ยมโหด เป็นคนชั่วร้ายที่น่ารังเกียจ และเป็นขุนนางที่ไม่รู้ว่าทำร้ายชาวบ้านบริสุทธิ์ไปมากน้อยเท่าไร

หากกล่าวว่าซุหลินฆ่าคนไปมาก จึงกลายเป็นเป้าหมายที่คนมากมายต้องการจะสังหาร เช่นนั้นแล้วทุกคนในฝันพิภพก็คงล้วนแต่อยากจะสังหารโจวทง ต่อให้เป็นขุนนางเหมือนกับเขา บางครั้งก็อยากจะไล่ให้เขาไปตาย กระทั่งบางครั้งมีคนรู้สึกเวลาที่สวรรค์ให้คนอย่างโจวทงปรากฏตัวขึ้นมา นั่นเป็นการลงโทษโลกมนุษย์อย่างหนึ่ง

ถ้าเป็นไปตามเนื้อเรื่องของหนังสือประโลมโลกทั่วไป คนอย่างโจวทงอย่างมากก็มีอำนาจได้ไม่นาน น่าจะต้องถูกจักรพรรดิผู้ปรึกษาสังหารเสีย หรืออาจจะถูกผู้สูงส่งทำลายให้สลายเป็นหมอกควัน แต่เขาไม่ได้พบเจอเรื่องเช่นนั้น

เพราะเขาเป็นขุนนางใหญ่ที่สูงส่งอย่างมากในราชสำนักต้าโจว มีกองทัพยอดฝีมือจำนวนมากไม่ถ่วงคอยปกป้อง อีกทั้งตัวเขาเองก็เป็นผู้แข็งแกร่งในชั้นรวบรวมดวงดาว สำคัญที่สุดคือเขาเป็นสุนัขที่จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ไว้ใจที่สุด

มีคนจำนวนมากที่ต่อต้านไม่ให้จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ครองราชย์ ในนั้นมีประมาณเจ็ดส่วนเพราะเห็นว่านางเป็นสตรีที่เหลือนอกสามส่วน เพราะการทำเรื่องชั่วร้ายของโจวทง ไม่มีใครที่เบาปัญญา ต่อให้เป็นชาวบ้านที่โง่เขลา หลายปีมานี้ก็น่าจะมองออกแล้วว่าความชั่วร้ายของโจวทงแท้ที่จริงก็คือเจตจำนงของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์

จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ปกครองผืนพิภพเป็นเวลากว่าสองร้อยปีแล้ว
วิธีการปกครองถือได้ว่าสมบูรณ์แบบ แต่ยังคงมีผู้ต่อต้านอยู่อย่าง
นับไม่ถ้วน

นางชัดเจนอย่างมาก ในฐานะผู้ปกครองนางไม่สามารถแสดง
ความเมตตาได้มากนัก ดังนั้นนางจำเป็นที่จะต้องมีสุนัขร้ายตัวหนึ่ง
ต้องการดาบเล่มหนึ่ง เอาไว้กัด เอาไว้ฟาดฟันพวกคนที่ต่อต้านตน

พูดอีกอย่างคือนางต้องการคนผู้หนึ่งมาแสดงความชั่วร้ายของนาง
คนผู้หนึ่งก็คือโจวทอง

เขาเหมาะสมกับความต้องการของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างสมบูรณ์
เขาไม่มีเงามืดในวัยเด็ก ไม่มีการพัวพันกับผลประโยชน์ใด ไม่มีสิ่งใด
ที่ทำได้ เขาก็แค่ชอบที่จะใช้ชื่อของกฎหมายมาหักล้างคน ทรมานคน
มองจากตรงนี้แล้วอันที่จริงโจวทองก็เป็นคนที่บริสุทธิ์ผู้หนึ่ง
เขาเป็นคนที่เลวอย่างบริสุทธิ์ผู้หนึ่ง

วันนี้ที่เงินฉางเชิงมายังที่ทำการกองชำระความก็เพื่อจะมาพบกับ
โจวทอง

จากเมืองซีหนิงจนถึงจิงตู เขาเคยได้ยินเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโจวทอง
มากมาย อดไม่ได้ที่จะกังวลอยู่บ้าง จนกระทั่งเขาได้จับของสิ่งนั้นที่
อยู่ในแขนเสื้อ ถึงได้ค่อยสงบใจขึ้นมา

พวกเขาถูกขุนนางของกองชำระความพาเข้าไปในจวน เงินฉางเชิง
คิดไม่ถึงเลยว่าจวนที่ถูกเล่าว่ามีดมิดน่านवादกลัวอย่างหาใดเปรียบ
จะถึงกับเยียบสงบและงดงามขนาดนี้

พวกเขาถูกพาไปยังเรือนหลังที่อยู่ลึกสุด

ตัวเรือนมีขนาดไม่ใหญ่ มีต้นไผ่ถึงปลูกเอาไว้สองต้น ดูไปแล้ว
น่าจะอายุมาก กิ่งของมันสูงเลยกำแพงเรือนไปแล้ว ด้านบนยังเหลือ

ดอกสีชมพูที่ยังไม่ร่วงลงมา

เซวียนหยวนพัวหันหน้าไปมา เขามองดูรอบด้านอย่างค่อนข้างกังวล
ถึงซานซือลิวเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

เงินฉางเซิงกำลังนึกย้อนถึงสิ่งปลูกสร้างและสภาพแวดล้อม
ตลอดทางที่เดินผ่านมาพลางคิดคาดเดาตำแหน่งที่เจ้อชีวถูกขัง

เขาในตอนนี้อยู่ในระดับสูงสุดของชั้นทะเลวงอเวจี หากอยู่ใน
สำนักพรรคทั่วไปก็ถือว่าเป็นยอดฝีมือแล้ว ถึงแม้จะไม่สามารถประสาน
กับฟ้าดิน แต่ก็พอจะรู้สึกถึงได้บ้างแล้ว โดยเฉพาะหลังจากที่เขาเรียน
เพลงกระบี่รอบรู้กับซูหลี่ แต่จนแ้งนี้ที่ดูแล้วแสนจะธรรมดาเห็นได้ชัด
ว่ามีการวางค่ายกลที่เหนือล้ำกว่าระดับชั้นของเขาในตอนนี้อย่างไกล
ไม่ต้องพูดถึงการหาตำแหน่งที่ขังเจ้อชีวเอาไว้ เขาถึงกับพบว่าแม้แต่
ทางที่ตนเพิ่งเดินผ่านมาก็เริ่มลึบไปบ้างแล้ว

เวลานี้เองพลันมีเสียงเสียงหนึ่งดังขึ้น

"ชั้นทะเลวงอเวจีเอาชนะชั้นรวบรวมดวงดาว สิบปีมานี้ถือว่าเป็นครั้งแรก แน่แน่นอนว่าต้องสิ้นสะเทือนไปทั่วผืนพิภพ เจ้าในตอนนี้อยู่กำลังฮึกเหิมหัวหาญ จิตกระบี่เปี่ยมล้นมหาศาล การนั่งรถตรงเข้ามาในตรอกกองทัพเหนือชื่อเจิ้ง คำนึงถึงกลยุทธ์การศึกแล้วถือว่าไม่เลวอย่างมาก แม้เป็นการบุกเดี่ยวเข้ามา ไหนเลยจะไม่ใช้การวางทัพอย่างหนึ่ง เพียงแต่ข้าไม่เคยได้ยินว่าเจ้าเชี่ยวชาญเรื่องนี้ ตอนนี้อยู่ลองคิดดูแล้วน่าจะเป็นซูหลี่ที่สอนเจ้าระหว่างทาง"

เสียงนั้นสงบและราบเรียบอย่างมาก แต่ไม่รู้ว่เพราะอะไร เมื่อได้ยินเสียงของคนผู้นี้ ตรงหน้าของพวกเงินฉางเซิงทั้งสามคนก็ราวกับได้เห็นทะเลเลือดขึ้นมา

ในทะเลเลือดมีสตรีและเด็กจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังร้องไห้อย่าง

สิ้นหวังและค่อยๆ จมลงไป

เงินทองเชิงรู้ว่าเป็นภาพมายาจึงไม่ได้กังวล ถึงแม้จะไม่เข้าใจ
ที่อีกฝ่ายแสดงภาพเช่นนี้ให้ตนดูก็ตาม

ดวงจิตสิ้นไหวเล็กน้อยราวกับลมเย็นสายหนึ่ง เขามองไปที่เรือนเล็ก
ซึ่งมีชายวัยกลางคนผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหัน

แน่นอนว่าชายวัยกลางคนก็คือโจทง

ใบหน้าของเขาซีดขาวราวกับว่าไม่ได้เจอแสงอาทิตย์มาหลายปี
สีหน้าสงบนิ่งดังว่าเป็นอาจารย์สอนหนังสือในหมู่บ้าน ริมฝีปากบางเฉียบ
แสดงให้เห็นถึงความเย็นชาอย่างถึงที่สุด

เขาสวมชุดขุนนาง แต่กลับไม่มีกลิ่นอายของขุนนางแม้แต่เล็กน้อย
มีเพียงแค่กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง

ตอนที่ 23

ข้ามารับคน

เรือนหลังเล็กเงียบดูสุสาน

เงินฉางเชิงเคยเห็นโจวทองมาก่อน และไม่ใช่แค่ครั้งเดียว

แต่นี่กลับเป็นครั้งแรกที่เขาได้พบกับโจวทองจริงๆ

ได้พบตัวตนที่แท้จริงของโจวทอง

เขามองใบหน้าซีดขาวของโจวทอง ริมฝีปากที่บางราวใบมีด
ชุดขุนนางสีแดงสดราวกับโลหิต รับรู้ได้ถึงกลิ่นอายน่าหวาดกลัวที่
ยากจะจินตนาการ ได้กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งขึ้นเรื่อยๆ ราวกับว่า
เป็นความจริงก็มีปาน

สุดท้ายสายตาของเขาไปหยุดอยู่ที่มือของโจวทอง

มือคู่นั้นของเขาเรียวยาวอย่างมาก เล็บมือตัดแต่งอย่างเรียบร้อย
ไม่เห็นถึงเศษสกปรกแม้แต่หย้อย ยิ่งไม่มีรอยเลือดให้เห็น

แต่เขารู้ว่ามือคู่นี้เคยฆ่าคนสกุลเงินและขุนนางที่รักดีต่อ
เชื้อพระวงศ์เก่าไปมากมาย ทั้งยังครึกดงตาและหัวใจของคนเป็นๆ
มาไม่น้อย

เงินนางเชิงรู้สึก bahwaหัวใจของตนเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ หลังจากนั้นก็
เกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา...มือคู่นี้ของโจวทงช่างเหมาะกับการจับกระบี่
อย่างมาก

เขาจึงพูดตอบกลับไป "ตลอดทางผู้อาวุโสหูหูลี้ยังสอนเพลงกระบี่
ให้กับข้าด้วย"

กระบี่ใช้สำหรับฆ่าคน คำพูดเป็นดังกระบี่ สามารถทำลายพลัง
ของอีกฝ่าย

เงินนางเชิงไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้แต่กลับรับมือออกมาอย่างเป็น
ธรรมชาติ

ตลอดทางลงไต้ฉบับหมื่นหลี่ สิ่งเหล่านั้นที่หูหูลี้สอนยังหลงเหลือ
อยู่ในตัวของเขามาโดยตลอดและสำแดงออกมาไม่หยุด

ถึงซานซือลิวกับเซวียนหยวนฟัวได้สติขึ้นมา สีหน้าเผยให้เห็น
ความระแวงระวัง

โจวทงยิ้มโดยที่ไม่พูดอะไร

ดอกไผ่ถึงที่เหลื่ออยู่บนต้นค่อยๆ ร่วงลงมา มีอยู่หลายกลีบที่
ร่วงลงบนไหล่ของเงินนางเชิง

ความมืดมิดที่กอดดันในเรือนหลังเล็กหายไปอย่างไว ร่องรอย
ในทันที กลิ่นคาวเลือดที่คลุ้งนั้นยังไม่รู้ว่าหายไปไหน เหลือไว้เพียง
กลิ่นดอกไม้จางๆ

ไม่มีใครพูดจา

หลังจากนั้นโจวทงก็พูดขึ้น "ไม่ทำความเคารพข้า ไร้มารยาทนัก"

เกิดความเสียไปทั่วบริเวณ เงินนางเชิงกำลังคิดอยู่ว่าควรจะ
รับมืออย่างไร ถึงซานซือลิวที่นิ่งเงียบไม่พูดไม่จามาโดยตลอดพลัน
เอ่ยปากพูดขึ้นอย่างกะทันหัน "ได้เท่าที่มีสถานะอะไร มีตำแหน่งอะไร"

ตอนที่ถามคำถามนี้ขึ้นมา เขาจึงไปที่ดวงตาของโจวทง ก็เหมือนกับ
 จ้องไปยังงูพิษที่อันตรายตัวหนึ่ง

โจวทงหรีดตาลง เขาคิดไม่ถึงว่าคุณชายสกุลถึงผู้นี้จะถึงกับกล้า
 ตั้งคำถามกับตน อีกทั้งยัง...ไร้มารยาทอย่างยิ่ง

ไม่รอให้เขาตอบ ถึงซานซือลิวก็พูดต่อ "เงินฉางเชิงเป็นเจ้าของสำนัก
 ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง พูดถึงสถานะแล้ว ในศาสนาหลวงเขา
 อยู่ได้เพียงแค่ได้ทำสังฆราช ตัวท่านเป็นเพียงขุนนางชั้นสองของ
 กองข้าราชการ ต่อให้จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์เมตตา แต่จะมาเทียบกับ
 เจ้าของสำนักของข้าได้อย่างไร หากจะทำความเคารพ แน่หนอนว่าควรจะเป็น
 ได้เท่าก่อน"

โจวทงมองถึงซานซือลิวแล้วพูดขึ้นอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม
 "ต่อให้เป็นบิดาของเจ้ายกยิ่งไม่กล้าพูดกับข้าเช่นนี้"

"ท่านปู่จึงเคยพูดไว้ว่าบิดาของข้าสู้ข้าไม่ได้"

"ดังนั้นจึงควรเป็นข้าที่ต้องทำความเคารพก่อน?"

สีหน้าของถึงซานซือลิวไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ใดๆ
 ไม่ยิ้มวน ไม่หยิ่งโส ไม่ถือดี มีเพียงความเรียบเฉยและตั้งอกตั้งใจ
 อย่างถึงที่สุด พูดขึ้น "แน่อนอยู่แล้ว"

โจวทงเลิกคิ้ว "เช่นนี้แล้วพวกเจ้าก็ควรทำความเคารพข้ามา"

"ข้ากับเซวียนหยวนทั่วเป็นลูกศิษย์ จึงต้องรอทำตามหลัง"

"รอทำตามหลังใคร"

"รอทำตามหลังเจ้าสำนัก"

"ข้าก็คือเจ้าสำนัก" ในที่สุดเงินฉางเชิงก็ไล่ตามจังหวะของ
 ทั้งสองคนทันและแนะนำตัวเองอย่างเป็นทางการ "ข้าคือเจ้าสำนัก
 ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง เงินฉางเชิง"

โจวทงนั่งเงียบไปเป็นเวลานาน หลังจากนั้นก็จัดชุดขุนนางเล็กน้อย

ชุดขุนนางสีแดงสดเมื่ออยู่ท่ามกลางดอกไม้ถึงที่หลงเหลืออยู่ก็เด่นสะดุดตาเป็นอย่างมาก

หลังจากนั้นเขาก็ประสานมือทำความเคารพและถามขึ้น

"ไม่ทราบว่าจะเจ้าสำนักเงินมาในวันนี้มีธุระอะไรกัน"

"วู้ฟูเจ๋อชิวเป็นศิษย์ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง" เงินฉางเชิงมองเขาแล้วพูดขึ้น "ข้ามารับเขากลับ"

เรือนหลังเล็กเงียบสงบงดงาม ที่ทำการกองชำระความวางกำลังคนไว้อย่างแน่นหนา นอกตรอกกองทัพนือชือเจิ้งก็มีคนมาออกันจนนับไม่ถ้วนแล้ว

ทั่วทั้งจิงตูพลันอยู่ท่ามกลางบรรยากาศที่น่าอึดอัดกังวล

ทุกคนล้วนรู้ว่าเงินฉางเชิงมาพบโจวทงในวันนี้ด้วยเรื่องอะไร

แต่ทุกคนน่าจะคิดไม่ถึงว่าเงินฉางเชิงจะพูดข้อเรียกร้องของตนอย่างสงบและเป็นธรรมชาติมากขนาดนี้

นั่นเพราะว่าเขายืนยันสถานะของตนเองแล้ว เขาเป็นเจ้าสำนักของสำนักศึกษาศาสนาหลวง เจ๋อชิวเป็นศิษย์สำนักศึกษาศาสนาหลวง เจ้าสำนักเงินเป็นห่วงศิษย์ของตนก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว

เป็นเรื่องที่ต้องเสียจนแม้แต่โจวทงก็ยังต้องถอนหายใจครั้งหนึ่งในใจคิดว่าเจ้าสัตว์ประหลาดซูหลินนั้นสอนสิ่งต่างๆ ให้กับเด็กหนุ่มผู้นี้ไปเท่าไรกัน

หลังจากนั้นเขาก็แหย่ยิ้มแล้วพูดขึ้น "ตามคำร้องขอของราชสำนัก วู้ฟูเจ๋อชิวต้องถูกคุมขัง หากจะให้ปล่อยคนเจ้าสำนักเงินต้องขอราชโองการจากจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ หรือต้องขอหนังสือจบการไต่สวน

จากศาลยุติธรรมและกรมอาญา"

ตั้งแต่ที่มีกองชำระความเป็นต้นมา ศาลยุติธรรมกับกรมอาญาก็เป็นเพียงของประดับ หรืออาจพูดได้ว่าเป็นหน่วยย่อยของกองชำระความอีกที

ขอเพียงแค่โจทก์ไม่พ่ายหน้า ศาลยุติธรรมกับกรมอาญาก็ไม่สามารถรับคดีได้

"ตั้งแต่เด็กข้าก็อ่านคัมภีร์เต๋าจนแตกฉาน" อยู่ๆ เงินฉางเซิงก็พุดขึ้นถึงซานซือลัวกับเซวียนหยวนพัวมองเขาแวบหนึ่ง ในใจสงสัยว่าทำไมต้องพูดเรื่องนี้ในตอนนี้ด้วย

แต่โจทก์รู้ว่าเขายังพูดไม่จบ จึงรอฟังอย่างสงบ

เงินฉางเซิงมองเขาแล้วพุดต่อ "ข้าได้รับการยืนยันมาแล้วว่าได้ทำรับเอาคดีสวนโจทก์มาทำต่อจากตำแหน่งหลักโดยตรง ศาลยุติธรรมกับกรมอาญาไม่ได้สืบคดีเลย"

"แล้วอย่างไร"

"ข้าอ่านคัมภีร์เต๋าจนแตกฉาน กฎหมายของต้าโจวเองก็ท่องได้อย่างคล่องแคล่ว ข้ามั่นใจอย่างมาก ไม่มีกฎหมายข้อไหนที่เอื้อให้ได้ให้สามารถคุมขังวัวพู่เจ้อชีวได้"

โจทก์มองเขา แยมั้มโดยที่ไม่ได้พุดอะไร

"ขอให้ได้ทำปล่อยคน"

โจทก์ล้วงหยิบผ้าสีขาวราวหิมะผืนหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ เช็ดไปที่ริมฝีปากเบาๆ การเคลื่อนไหวสง่างามอย่างมาก แต่คำพุดที่กล่าวออกมากลับแสนจะถากถาง

"ว่าที่ได้ให้คำสังฆราชของเราถึงกับไม่รู้จักอดทนขนาดนี้ นี่ช่างทำให้คนต้องเป็นห่วงอนาคตของศาสนาหลวงเสียจริง"

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะการเคลื่อนไหวของใจทองหรือเป็นเพราะคำพูดนั้น
ถึงซานสือลิวถึงได้ขมวดคิ้วขึ้นมา

"ข้าเคยรับปากหัวหน้าปกครองว่าจะรออีกสองวัน แต่..." เฉินฉางเซิง
นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งแล้วถึงได้พูดต่อ "เขาตายแล้ว ข้าจึงไม่ต้องรออีก"

ใจทองพูดขึ้นอย่างสงบ "ข้าคิดว่าเจ้าคงลืมไปเรื่องหนึ่ง ความผิด
ของเจ๋อชิวคือการร่วมมือกับเผ่าปีศาจ ขอเพียงแค่มีความผิดชื่อน้อย
ข้าคิดจะคุ้มชังเขาไว้นานเท่าไรก็สามารถคุ้มชังไว้ได้นานเท่านั้น"

"ดูเหมือนว่าได้ทำเองก็ลืมไปเรื่องหนึ่ง ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าร่วมมือกับ
เผ่าปีศาจในสวนใจมียู่สามคน เจ๋อชิว ซีเจียน...แล้วก็ข้า" เฉินฉางเซิง
เอ่ยอย่างจริงจัง "หากได้ทำคิดว่าเจ๋อชิวร่วมมือกับเผ่าปีศาจจริงๆ เช่นนั้น
ในตอนนี้น่าจะต้องทำเรื่องเรื่องหนึ่งซึ่งก็คือจับข้าขังคุกไปด้วย หากไม่ทำ
ท่านก็ควรจะปล่อยเขาได้แล้ว"

เรือนหลังเล็กเงียบเชียบอย่างหาใดเปรียบ กระทั่งสามารถพูดได้ว่า
เงียบดูละลาน

ได้ยินเพียงแค่เสียงดอกไม้ที่ร่วงหล่นกับเสียงลมหายใจเท่านั้น

นี่ก็คือตัวเลือกที่เขาเหลือไว้ให้กับใจทอง...ปล่อยเจ๋อชิว หรือ
จับตัวเขาไปด้วย

ดวงตาของใจทองค่อยๆ หลี่ง ดูคล้ายกับใบหลิว และก็เหมือนกับ
กับมีดใบหลิวที่เขาเชี่ยวชาญ

เสียงที่ลอดดอกออกมาจากริมฝีปากบางของเขาก็เป็นเช่นนั้น ทั้งยัง
เพิ่มความเหน็บหนาวขึ้นมาอยู่หลายส่วน

"นี่เจ้า...กำลังข่มขู่ข้าหรือ"

ตอนที่ 24

เสียงจกจันไหนเลยจะเจียบได้

ไม่ใช่หมดทุกประเภทที่จะมีรสชาติอร่อย ไม่ใช่ทุกคนที่ถูกใจทาง
พูดใส่แค่ประโยคเดียวแล้วจะตกใจจนเจียบเหมือนจกจันฤดูหนาว
บนโลกนี้ยังมีเด็กหนุ่มบางส่วนที่ไม่เป็นเช่นนั้น

หากเป็นโก้วหนานสือ ได้ยินคำพูดที่เต็มไปด้วยไอสังหารเช่นนี้
คิดว่าจะต้องตอบกลับไปอย่างอบอุ่นว่า 'ได้เท่า ท่านเข้าใจผิดแล้ว
ข้าเพียงแค่อยากจะช่วยท่านแก้ไขปัญหา'

หากเป็นชีวานจวิน ได้ยินใจทางพูดประโยคนี้อาจจะหัวเราะแล้ว
พูดว่า 'ใช่ ได้เท่าไม่ได้เข้าใจผิด ข้ากำลังชมเชยท่านอยู่'

หากเป็นถังซานสือลิวตามปกติ เมื่อเผชิญหน้ากับคำถามเช่นนี้
ก็น่าจะพูดว่า 'เจ้าโง่ ข้ากำลังชมเชยเจ้า แล้วเจ้าจะทำไม'

ค่อนข้างน่าเสียดายและก็สามารถพูดได้ว่าค่อนข้างโชคดียี่สิบ
คู่สนทนาของใจทางคือเงินฉางเซิง ไม่ใช่ถังซานสือลิว

การตอบสนองของเงินฉางเซิงเหมาะสมกับนิสัยของเขาอย่างมาก
เขายืนอยู่ที่หนึ่งๆ ดวงตาที่มองใจทางไม่ได้ยั่วเย้าหรือหาเรื่อง แต่ก็

ไม่มีเจตนาว่าจะยอมถอยเช่นกัน

ไอฟลั่งปรภาณเยียบเย็นที่อยู่ใต้ต้นไผ่ถึงค่อยๆ หายไป ไจวทงมองเงินฉางเซิง "หากข้าไม่ได้มองผิดไป ตั้งแต่ที่เจ้าเริ่มเข้ามาในตรอกกองทัพเหนือชื่อเจิ้ง เจ้าก็กังวลเป็นอย่างมาก"

เงินฉางเซิงลองคิดๆ ดู เรื่องนี้ไม่ได้น่าขายหน้า และก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องปิดบัง จึงพูดขึ้น "ใช่"

"แต่เจ้าก็ยังมา"

"ใช่"

"เช่นนั้นเจ้าก็น่าจะเตรียมพร้อมเป็นอย่างดีแล้วสำหรับความคิดที่จะไม่ปล่อยคนของข้า"

"ใช่"

ไจวทงเลิกคิ้วเล็กน้อยและเอ่ยอย่างค่อนข้างสนใจ "ข้าอยาก รู้ อย่างมาก เจ้าคิดจะทำเช่นไร"

เงินฉางเซิงนั่งเยียบไปนาน สุดท้ายถึงได้ตัดสินใจ เอ่ยอย่างจริงจัง "หากได้เท่าไม่ปล่อยคน ข้าก็คิดจะชิงตัว"

เรือนหลังเล็กพลันเงียบดุจสุสานอีกครั้ง

ดอกไผ่ถึงที่เหลือน้อยๆ ร่วงหล่นลงมา

ถึงซานซือลิวกับเซวียนหยวนพร้อมมองเงินฉางเซิง ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ และก็ไม่ว่าตอนนี้ในใจของพวกเขาเกิดมรสุมคลื่นลมมากแค่ไหน แต่อย่างน้อยบนใบหน้าก็ไม่ได้มีการแสดงออกใดๆ

ไจวทงเองก็กำลังมองเงินฉางเซิง คราวนี้เขามองอย่างตั้งอกตั้งใจ

แววตาของเงินฉางเซิงกระจ่างใสและสงบอย่างมาก จึงสามารถเห็นถึงความคิดของเขาได้อย่างง่ายดาย ต่อให้เป็นความคิดที่อยู่ในส่วนลึกที่สุดก็ตาม

โจวทงมองอย่างจริงจัง จึงสามารถมองออกได้อย่างง่ายดายว่า...

เฉินฉางเซิงจริงจัง

คำพูดประโยคนั้นของเขาไม่ใช่คำพูดล้อเล่น

หากวันนี้เจ้อชิวไม่ได้ออกจากคุกโจว เขาก็จะลงมือชิงตัวจริงๆ

ปัญหาคือ...เดิมทีเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องตลกเรื่องหนึ่ง

โจวทงยิ้มขึ้นมา หลังจากนั้นก็ส่ายหน้า

ที่นี่คือจวนสกุลโจว คือคุกโจว

ที่นี่เป็นสถานที่ที่มีการคุ้มกันอย่างแน่นหนาโดยราชสำนักต้าโจว
ไม่ได้ดีไปกว่าพระราชวังเลย

รอบด้านของจวนที่เียบสงบและงดงามแห่งนี้ไม่รู้ว่ามียอดฝีมือ
ซ่อนตัวอยู่เท่าไร หน้าหลังของถนนหลายสายยังมีกองทัพบกของราชสำนัก
คุ้มกันอยู่

ต่อให้เป็นหวังพั่วแห่งเทียนเหลียงก็ไม่สามารถชิงตัวคนไปจากที่นี่ได้
นับประสาอะไรกับพวกเขา

จริงอยู่ว่าเด็กหนุ่มทั้งสามคนล้วนเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์ใน
การฝึกบำเพ็ญเพียรอย่างมาก แต่อย่างไรเสียก็เป็นเพียงแค่เด็กหนุ่ม
อย่างน้อยในตอนนี้นักพวกเขาก็ยังไม่มีกำลังที่จะต่อต้านโลกนี้

ไม่ต้องให้พวกยอดฝีมือของราชสำนักที่ซ่อนตัวอยู่ลงมือ เพียงแค่
โจวทงคนเดียว ขอเพียงเขาขยับนิ้ว พวกเฉินฉางเซิงทั้งสามคนก็ไม่อาจ
ออกไปจากเรือนเล็กหลังนี้ได้แล้ว

โจวทงไม่ได้สนใจพวกเขาอีก สองมือไพล่หลังและเดินไปยังเรือนข้าง
ของเรือนหลังนี้

ชุดขุนนางสีแดงสดท่ามกลางฝนดอกไม้ที่ร่วงโรยยังคงสะดูดตา
อยู่เช่นนั้น ถึงขนาดดึงดูดสายตา

ในดวงตาของเงินฉางเซิง ชูดขุนนางสีแดงสดตัวนี้ก็เหมือนกับทะเลเลือดที่กว้างใหญ่

โจวทงหันหลังให้กับพวกเขา การมองข้ามเช่นนี้น่าจะทำให้คนส่วนมากรู้สึกถึงการถูกดูหมิ่น แต่มันกลับแค่ทำให้เขาใจเย็นขึ้น

เห็นได้ชัดเจนนอย่างมากว่าโจวทงไม่สนใจเลยว่าเขาจะลงมือหรือไม่ กระทั่งไม่เชื่อว่าเขาจะลงมือด้วยซ้ำ

ถึงซานสือลิวกับเชวียนหยวนพัวมองเขา รอคอยการตัดสินใจของเขา ตั้งแต่ต้นจนจบ ตั้งแต่สำนักศึกษาศาสนาหลวงจนมาถึงที่ทำการกองชำระความ พวกเขาไม่ได้พูดคุยเรื่องอะไรกัน แต่ก็ไม่เคยมีความลังเลและความสั่นคลอนใดๆ

เงินฉางเซิงต้องการมายังที่ทำการกองชำระความ พวกเขาก็ตามมาด้วย เงินฉางเซิงต้องการพบโจวทง พวกเขาก็ตามเข้ามาพบด้วย

ในตอนนี้หากเงินฉางเซิงพูดว่าจะลงมือ แน่แน่นอนว่าพวกเขาก็จะลงมือด้วย

"ได้เท่า โปรดหยุดก่อน"

ในที่สุดเสียงของเงินฉางเซิงก็ดังขึ้นมา

เวลาเดียวกัน มือของเขาจับไปที่ด้ามกระบี่

กระบี่ชื่อไร้ราศี ช่างเหมือนกับผู้ใช้จริง ๆ

ถึงซานสือลิวหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกับขับเคลื่อนปราณแท้ มือขวาของเขาจับไปที่ด้ามของกระบี่เวินสุ่ย เวลาเดียวกันมือซ้ายก็จับคัสตราวุธชิ้นหนึ่งที่อยู่ในแขนเสื้อ

เชวียนหยวนพัวหันซ้ายหันขวามองหาอาวุธที่เหมาะสมมือไปรอบด้าน สุดท้ายสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่ต้นไผ่ดังที่อยู่ด้านซ้ายมือ ในใจคิดว่าถึงแม้จะบางไปบ้าง แต่ก็ยังพอจะเอามาใช้ได้

โจวทงหยุดเท้าลง แต่ไม่ได้หันกลับมา

ชุดขุนนางสีแดงบนร่างของเขายับเบาๆ ไปตามลมที่พัดมา
กระจายกลิ่นคาวเลือดของทะเลโลหิต ในพริบตาก็ปกคลุมไปทั่วทั้งเรือน
ช่างน่าขนลุกและน่าหวาดกลัวอย่างยิ่งที่สุด

เปรี้ยง!

เสียงฟ้าผ่าพลันดังขึ้น

ไม่ใช่คนในเรือนที่ลงมือ แต่เป็นเสียงฝีเท้ามาจากด้านนอกไกล
ออกไปซึ่งดังราวกับเสียงฟ้าผ่า แม้แต่พื้นดินก็ยังสั่นสะเทือนขึ้นมา

ตามด้วยเสียงของเหล่าขุนนางกองชำระความที่ตะโกนขึ้นมา
อย่างเป็นกังวล

เพราะที่มาก็คือ...องค์รักษ์แห่งศาสนาหลวง!

"เจ้าสิ่งเคลื่อนไหวกำลังพลองค์รักษ์แห่งศาสนาหลวงไม่ได้แน่"

โจวทงหันกลับมา มองดูเงินฉางเชิงพลางพูดขึ้นอย่างครุ่นคิด

ในจิตตุมิเรื่องราวไม่มากนักที่สามารถหลบหลีกสายตาของเขาไปได้
ทันทีที่ยืนยันแล้วว่าเป้าหมายของรถม้าของสำนักศึกษาศาสนาหลวงคือ
ตรอกกองทัพเหนือชื่อเจ็งก็มีรายงานที่เกี่ยวข้องจำนวนนับไม่ถ้วนส่งมายัง
ที่แห่งนี้ เขาชัดเจนอย่างมากว่าเงินฉางเชิงไม่ได้เตรียมแผนสำรองไว้
เขาอาศัยโอกาสที่เอาชนะโจวจื่อเหิงมาได้ อาศัยจิตกระบี่นั้นบุกตรงเข้ามา
ที่นี่

"ไม่เกี่ยวกับข้า"

เป็นเรื่องจริงที่เงินฉางเชิงไม่สามารถส่งเคลื่อนไหวกำลังพลองค์รักษ์
แห่งศาสนาหลวงได้

องค์รักษ์แห่งศาสนาหลวงเหล่านี้ขึ้นตรงกับตำหนักหลัก
ความสามารถในการสู้รบถือว่าแข็งแกร่งอย่างมาก

อยู่ๆ โจวทงก็นึกถึงวันหนึ่งเมื่อปีก่อน วันนั้นทั่วทั้งจังหวัดได้ปิดล้อม
 สำนักศึกษาศาสนาหลวง และที่หน้าสำนักการศึกษาได้เต็มไปด้วยผู้คน
 หลังจากนั้นองค์กรฯ แห่งศาสนาหลวงก็มา เป็นดั่งสายลมใน
 ฤดูสารทที่พัดกวาดใบไม้ก็มีปาน พวกเขาจัดการพื้นที่ตรงนั้นอย่าง
 แข็งกร้าวและโหดเหี้ยม

วันนั้นมีคนตายไปไม่น้อย

และหลังจากวันนั้นคนมากมายถึงได้เข้าใจ ที่แท้หัวหน้าปกครอง
 สำนักการศึกษาที่ราวกับจะหลับตลอดเวลาผู้นั้นถึงกับมีบาร์มิใน
 ศาสนาหลวงสูงส่งเพียงนี้ ซ่อนอำนาจไว้มากมายขนาดนี้

องค์กรฯ แห่งศาสนาหลวงที่เพิ่งมาถึงเหล่านี้ก็น่าจะเป็นหนึ่งใน
 สมบัติของผู้เฒ่าที่เพิ่งจากโลกไปผู้นั้นที่เหลือไว้ให้กับเงินฉางเซิง

โจวทงมองเงินฉางเซิงด้วยสีหน้าไร้อารมณ์พลางพูดขึ้น "เจ้าก็รู้ว่า
 หากเจ้าลงมือจะพบจุดจบเช่นไร"

"ข้าจะตาย"

"ต่อหน้าข้า พวกเจ้าคิดจะตายก็ไม่ได้ง่ายตายเพียงนั้น"

"แน่นอนว่าข้ามีวิธีที่จะตาย"

ไม่รู้ทำไมอยู่ๆ โจวทงถึงได้รู้สึกโมโหขึ้นมา "แล้วเหตุใดเจ้ายังไม่
 ไปตายอีก"

"ได้แต่ยังไม่ลงมือ คิดว่าคงกลัวพวกข้าตายไปจริงๆ"

โจวทงพูดเย้ยหยัน "ข้ามีอะไรให้กลัว"

"เมื่อครูได้เฝ้าพูดว่าข้ากำลังข่มขู่ท่าน แสดงว่าท่านน่าจะชัดเจน
 ดีว่าหากข้าอยากจะข่มขู่ท่านก็มีวิธีนี้อยู่แล้ววิธีเดียว..." เงินฉางเซิง
 ยังพูดต่ออีกว่า "ข้าเอาชีวิตเป็นเดิมพัน หลังจากนั้นค่อยดูว่าในสายตา
 ของบุคคลสำคัญเหล่านั้น ที่แท้แล้วชีวิตของข้าสำคัญ หรือชีวิตของ

ได้เท่าสำคัญ"

ช่วงต้นของฤดูร้อน ดวงอาทิตย์ไต่ขึ้นไปอยู่กลางฟ้า เรือนเล็กที่
เจียบสงบเริ่มที่จะร้อนอบอ้าวขึ้นมา

ไกลออกไปไม่รู้ว่าเป็นที่ใดพลันมีเสียงจกจันดังขึ้น ฟังแล้วก็ทำให้
คนรู้สึกรำคาญใจอยู่บ้าง

เหมือนกับจิตใจของโจวทงในตอนนี้

ยิ่งตอนที่เขารู้ว่าองค์ชายเงินหลิวมาถึงแล้ว เหมาชีวเองก็มาถึง
ที่นอกตรอกแล้ว ความรำคาญใจนี้ก็ยิ่งพุ่งไปถึงขีดสุด

ตอนที่ 25

คนตัวเล็ก ๆ ภายใต้อุคขุนนางสีแดง

จึงดูในวันนี้คือคักเป็นพิเศษ

หลังจากเข้าสู่ไม่นานก็เป็นการประลองที่หน้าประตูสำนักศึกษา
ศาสนาหลวง เฉินฉางเชิงได้ต่อสู้ข้ามชั้นเอาชนะโจวจื่อเหิง

เรื่องนี้สามารถพูดได้ว่าเพียงพอที่จะสั่นสะเทือนโลกแล้ว

แต่ไม่ว่าใครก็ล้วนคิดไม่ถึงว่าถัดมาเขาจะทำเรื่องที่สั่นสะเทือนโลก
ยิ่งขึ้นไปอีก

เขาพาศิษย์ที่เหลือของสำนักศึกษาศาสนาหลวงทั้งสองคน
ขับรถม้าบุกลงไปยังคุกโจว ได้ยินมาว่าในตอนนี้นำลึงเผชิญหน้าอยู่กับ
ไต้เท้าโจวหงที่นำกลัวผู้้นั้น

สำนักศึกษาศาสนาหลวงต้องการคน

โจวหงไม่ปล่อยคน

หลังจากที่รู้ข่าวนี้ชาวเมืองจิงตูมากมายก็รีบตามไปดูเรื่องสนุก
เพียงแต่ต่างกับเรื่องสนุกในตอนเช้าอยู่บ้าง คุกโจวนั้นมีไออัปมกคล
มากเกินไป ภาพลักษณ์ในสายตาชาวเมืองก็มีดหม่นเกินไป ผู้คนจึง

ไม่กล้าเข้าไปใกล้มากนัก

ดังนั้นตอนที่องค์กรแห่งศาสนาหลวงทั้งห้าร้อยคนให้ร้องควมมา
ไปบนถนนจึงไม่ได้ทำให้เกิดการผิดพลาดหรือมีชาวบ้านบาดเจ็บอะไร

ต่อมาหัวหน้าชั้นที่ของพระราชวังก็มาถึงแล้ว รองเสนาบดีมาถึงแล้ว
เหมาซิ่ววี่มาถึงแล้ว สุดท้ายรถม้าของวังอ๋องก็มาถึงแล้ว

แต่ไม่มีใครเข้าไปในคุกใจ แม้กระทั่งในตรอกก็ยังไม่มีใครเข้าไป
องค์ชายเงินหลิวลงมาจากรถม้า มองดูองค์กรแห่งศาสนาหลวง
ทั้งห้าร้อยคน เขาขมวดคิ้วอย่างที่ยากจะสังเกตและมองไปทางเหมาซิ่ววี่
ผินยิ้มขึ้นมาพลาฟพูด "เรื่องนี้ทำให้เป็นเรื่องใหญ่เกินไปแล้ว"

เรื่องในวันนี้ช่างทำให้เป็นเรื่องใหญ่เกินไปจริงๆ ทุกคนล้วนรู้ว่า
กฎข้อใหม่ของการประลองระหว่างสำนักนั้นเป็นราชสำนัก...หรือถ้าจะ
พูดให้เจาะจงก็คือสกุลเทียนไห่ไปจนถึงหัวหน้าปกครองทั้งสองคนที่
ภักดีต่อจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์...กอดันสำนักศึกษาศาสนาหลวง แต่ใคร
ก็คิดไม่ถึงว่าสำนักศึกษาศาสนาหลวงจะตอบกลับเรื่องนี้อย่างดุเดือด
เช่นนี้ อีกทั้งยังรวดเร็วขนาดนี้ เพิ่งจะได้รับชัยชนะในการประลองแรก
ก็ถูกตรงไปยังคุกใจอย่างไม่ลังเลแม้แต่หน่วยเพื่อไปเอาตัวคน!

เหมาซิ่ววี่ที่เคยเป็นเจ้าของสำนักเทียนเต้าในตอนนี้ได้เป็น
หัวหน้าปกครองใหญ่ของตำหนักอิงหวา ได้เป็นหนึ่งในหกผู้ยิ่งใหญ่ของ
ศาสนาหลวง

เขามาถึงแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นการแสดงถึงท่าทีของตำหนัก
หลิง ทว่าแม้แต่บุคคลสำคัญเช่นเขาก็ยังยืนอยู่ทีนอกตรอก ไม่ได้
เข้าไป

ใครก็รู้ว่าความสัมพันธ์ของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์กับตำหนักหลิง
ในช่วงหนึ่งปีมานี้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ค่อยๆ ห่างเหินกันไป

แต่อย่างน้อยเบื้องหน้าก็ยังรักษาความสงบเอาไว้อยู่

ในตอนที่ถูกตัดดีลสิทธิ์ทั้งสองยังรักษาความสงบไว้ ใครก็ไม่อยากและไม่กล้าที่จะทำให้สถานการณ์ตึงเครียดยิ่งขึ้นจนกระทั่งเสียการควบคุม เพราะไม่มีฝ่ายใดที่อยากจะพบกับจุดจบอันแสนน่ากลัว

จนกระทั่งรถม้าของสำนักศึกษาศาสนาหลวงเข้าไปในตรอกนี้

หากวันนี้ในเรือนเล็กหลังนั้นเกิดเรื่องขึ้นมาจริงๆ เช่นนั้นจึงดูไปจนถึงโลกมนุษย์จะต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นมาแล้ว

ในเรือนเล็ก ถึงซานซือลิวมองใจทงอย่างจริงจัง เอ่ยอย่างจริงจัง "ได้เท่าๆ ข้าจำเป็นต้องพูดความจริงกับท่าน ชีวิตของเงินฉางเซิง... ดีย่างมากจริงๆ ถึงขนาดที่ยอดเยียมและสูงส่งจนไม่อาจใช้คำพูดมาบรรยาย ข้าไม่รู้ว่าจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์จะมองอย่างไร แต่อย่างน้อยในสายตาของใต้เท้าสังฆราช ชีวิตของท่านไม่มีทางมีค่าเท่าชีวิตของเงินฉางเซิง หากวันนี้เขาต้องตายในคุุใจจริง ๆ ท่านคิดว่าใต้เท้าสังฆราชจะปล่อยท่านหรือ อีกทั้งจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์จะมองท่านเช่นไร"

"ยอดเยียมและสูงส่งจนไม่อาจใช้คำพูดมาบรรยายอย่างนั้นหรือ" ใจทงมองเงินฉางเซิงพลางหรีดตาลง ไม่รู้ว่กำลังคิดอะไรอยู่

ถึงซานซือลิวพูดต่อ "อีกทั้งท่านอาจจะไม่เข้าใจ ตัวเขาบางครั้งก็ยึดติดจริงๆ และโง่เขลาอย่างมาก เขาสามารถทำเรื่องอย่างการเอาชีวิตของตนไปแลกกับชีวิตของเจ้อซือได้"

"พูดไปพูดมาก็ยังข่มขู่ข้าอยู่ดี" ใจทงเกิดความรู้สึกที่สะท้อนอารมณ์อย่างมาก "หรือว่าเรื่องของข้าในจิตใจดูเป็นที่เล้าลือน้อยกว่าเมื่อก่อนมาก ขนาดที่ว่าไม่มีคนกลัวข้าแล้ว"

ถึงซานสือลิวแย้มยิ้ม "แล้วแต่ท่านจะคิด"

โจวหงคำรามเสียงเย็น "พวกเจ้าจะรับผิดชอบผลลัพธ์ในภายหลัง
ได้หรือ"

เฉินฉางเซิงตอบกลับไป "ไม่ใช่ตัวข้าที่อยากจะเป็นเจ้าสำนัก
ข้าจึงไม่คิดว่าตัวเองจะต้องรับผิดชอบผลลัพธ์ในภายหลัง"

ความหมายของคำพูดนี้ชัดเจนอย่างมาก

เขาเป็นเจ้าสำนักของสำนักศึกษาศาสนาหลวง เจ๋อชิวมีชื่อเป็นศิษย์
ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง เจ๋อชิวถูกขังไว้ในคุกโจวหงนานเกินไปแล้ว
แน่นอนว่าเขาต้องพาเจ๋อชิวออกมา ส่วนที่วาเบื่องหลังของเรื่องราวนี้
มีความหมายแฝงอยู่เท่าไรเขาไม่เข้าใจนักและไม่อยากไปคิดอีก ดังนั้น
เขาจะรับผิดชอบเพียงผลลัพธ์ของการที่เจ้าสำนักปกป้องศิษย์เท่านั้น
ส่วนจะเกิดผลลัพธ์ที่ร้ายแรงอะไรในภายหลังแน่นอนว่าควรจะให้คนผู้
ที่ตั้งเขาเป็นเจ้าสำนัก ไปจนถึงคนที่ให้โจวหงขังเจ๋อชิวผู้นั้นรับผิดชอบ

พูดอีกอย่างคือหากวันนี้เกิดคลื่นลมขึ้นในเรือนเล็กจริง ๆ ราชสำนัก
กับตำหนักหลังก็จะเป๋นดั่งน้ำกับไฟ ต่อให้ได้ห้ำจะวุ่นวาย เผ่าปีศาจ
จะถือโอกาสรุกราน ราษฎรบ้านแตกสาแหรกขาด กระทั่งเผ่ามนุษย์ต้อง
ตกเป็นทาสไปนับหมื่นปี... นั่นก็เป็นความผิดของใต้เท้าสังฆราชกับ
จักรพรรดินี้ศัកดิ์สิทธิ์

ภายในเรือนเล็กพลันเงียบกริบอย่างหาได้เปรียบอีกครั้ง

โจวหงคิดไม่ถึงว่าเฉินฉางเซิงจะมีความตั้งใจเช่นนี้ เขาหวังตาลง
ไถเย็นพลันรวมตัว กลีบดอกไม้บนพื้นกลายเป็นเกล็ดหิมะ

ถึงซานสือลิวกับเซวียนหยวนพัวมองไปที่เฉินฉางเซิงด้วยความ
เลื่อมใสอย่างมาก

โถงตำหนักวงหมีในตำหนักหลัง

รูปปั้นนักปราชญ์มากมาย บ้างสงบนิ่ง บ้างดุศักดิ์สิทธิ์ กำลัง
ส่องแสงออกมาจางๆ ในท่วงท่าดูกำลังมองไปยังท้องฟ้านอกตำหนัก
ใต้เท้าสังฆราชเองก็กำลังมองท้องฟ้า สีหน้านิ่งสงบ เหมือนกับว่า
เมื่อครู่ไม่ได้ยินว่าเงินฉางเชิงทำอะไรลงไปบ้างและพูดอะไรออกไปบ้าง
"เงินฉางเชิงผู้นี้ช่างไม่คำนึงถึงงานใหญ่ ไม่สนใจภาพรวม
จะสามารถสืบทอดศาสนาหลวงได้อย่างไร"

คนที่พูดขึ้นก็คือนักพรตชื่อหยวน หัวหน้าปกครองใหญ่ตำหนัก
เจ๋อชง ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกายเขาก็คือราชันแห่งหลังไห่ หัวหน้าปกครองใหญ่
ตำหนักเทียนไฉ

ในฐานะที่ทั้งสองเป็นหัวหน้าปกครองโถงศักดิ์สิทธิ์ที่อายุน้อยที่สุด
และมีอำนาจมากที่สุดในกลุ่มผู้ยิ่งใหญ่แห่งศาสนาหลวง ทำหน้าที่พวกเขา
ทั้งสองมีต่อได้เท้าสังฆราชแม้ยังคงมีความเคารพ แต่คำพูดกลับ
ตรงไปตรงมาอย่างมาก

บางที่อาจเป็นเพราะพวกเขาอยู่ห่างจากชั้นเทพศักดิ์สิทธิ์เพียงแค่ว่า
ก้าวเดียวเท่านั้น สามารถมองเห็นเงาหลังของได้เท้าสังฆราชได้แล้ว

ทั่วทั้งผืนพิภพล้วนเข้าใจว่าการที่หัวหน้าปกครองใหญ่ทั้งสอง
สนับสนุนจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ต่อ ไม่ยอมยืนอยู่ข้างเดียวกันกับได้เท้า
สังฆราช เป็นเพราะพวกเขามีความแค้นต่อเชื้อพระวงศ์เงินฉางอย่างที่
ไม่อาจมอดดับลงและมีความรู้สึกไม่เชื่อใจ แต่กลับคิดไปไม่ถึงว่า
ยังมีเหตุผลที่สำคัญยิ่งกว่า นั่นคือได้เท้าสังฆราชตัดสินใจจะมอบ
อนาคตของศาสนาหลวงให้กับเด็กหนุ่มที่ชื่อเงินฉางเชิงผู้นี้

หัวหน้าปกครองใหญ่ทั้งสองอาจไม่สนใจอำนาจในโลกียะ แต่
ไม่อาจไม่สนใจผู้สืบทอดตำแหน่งอันศักดิ์สิทธิ์ได้

ราชันแห่งหลังให้พูดขึ้นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ "จดหมายที่ธิดาเทพส่งมาได้เขียนอย่างชัดเจน เรื่องนั้นมีโอกาสที่จะสำเร็จจริงๆ แรงกดดันที่เขาหลัซซานได้รับถือว่ามีเหตุผล ในเรื่องนี้โจวทงนับว่ามีความชอบ"

ได้ทำสังฆราชยังคงนิ่งเงียบ ไม่ได้พูดจาแม้แต่คำเดียว

นักพรตชื่อหยวนถอนหายใจ "ท่านน่าจะชัดเจนดี ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้าเทพหรือตำแหน่งจักรพรรดิ จะไปตกอยู่กับใครก็ล้วนไม่ใช่เหตุผลที่พวกข้าต่อต้านท่าน ความไม่สงบของพวกข้ามาจากการที่ท่านกับจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ยังเหลืออายุขัยหลายสิบปี เหตุใดท่านถึงต้องรีบตัดสินใจด้วย"

การตัดสินใจในที่นี้ย่อมหมายถึงการที่สองสิ่งนั้นจะตกอยู่กับใคร ไม่เท้าเทพกับตำแหน่งจักรพรรดิจะตกอยู่กับใคร

ใบหน้าของราชันแห่งหลังให้ยังคงไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แต่น้ำเสียงราวกับมหาสมุทรที่ลึกที่สุด เต็มไปด้วยพลังที่ยากจะจินตนาการ "ส่วนโจวทงฆ่าทั้งก็ได้แล้ว ความผิดทั้งหมดให้ตกอยู่กับตัวเขา เขาน่าจะชัดเจนตั้งแต่แรกว่าโชคชะตาของตนคืออะไร"

อึดใจก่อนเขาเพิ่งจะพูดว่าโจวทงสร้างความชอบใหญ่หลวง

อึดใจให้หลังเขากลับพูดว่าหากที่เรือนเล็กหลังนั้นเกิดปัญหาขึ้นแค่ฆ่าโจวทงเสียก็ได้แล้ว

ครู่ถัดมา นอกด่านหนักงวงหมิงพลันมีเสียงที่ค่อนข้างไม่สงบและกระวนกระวายดังมา ที่ตรอกกองทัพเหนือชื่อเจิ้งนั้นเกิดเรื่องที่คนส่วนใหญ่ล้วนคาดไม่ถึง

โจวทงถึงกับปล่อยคนออกมาจริงๆ!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3fS5WZw>